

Jums ir jūsų darbuotojams

Rankų darbo šventiniai atvirukai
Dovanų kuponai
Nuolaidos nuolatiniams klientams

JŪS VISADA LAUKIAM!
PARDUOTUVĖJE

„Indai ir dovanos“
Ugniagesių g. 7, Alytus

Alytaus Naujiėnos

Miesto ir apskrities dienraštis

Nr. 38 (11383) 2009 m. vasario 27 d., penktadienis. Kaina 1,30 Lt

Tūkstantmečio vaikas
Matas Baltruėvičius
vėl skina laurus

2 psl.

„Alytaus tekstilės“
pirkėjų neatsirado

3 psl.

Susimetė pini-
gų heroinui

4 psl.

Alytuje Stasio
Taškūno įgyven-
dinti projektai

5 psl.

Pagyvenusieji pra-
šo spausti ne juos,
o Vyriausybę

6 psl.

Kas įvertins
nusikalstamą
aplaudimą?

8 psl.

„Amerikoje nereikia būti genijumi, kad patogiai gyventum“

Justinas Bartkevičius užaugo Putinuose. Per Vėlykas jam sukaks 29-eri. Alytuje fotografavo ir filmavo, lakstė motociklu ir krapštėsi garaže, mokėsi. Dirba motociklų superparduotuvėje, filmuoja ir fotografuoja, studijuoja, sportuoja... Jungtinėse Amerikos valstijose, Atlantoje. Bet brolis Paulius ir mama Regina – greita.

Lina TUMASONIENĖ

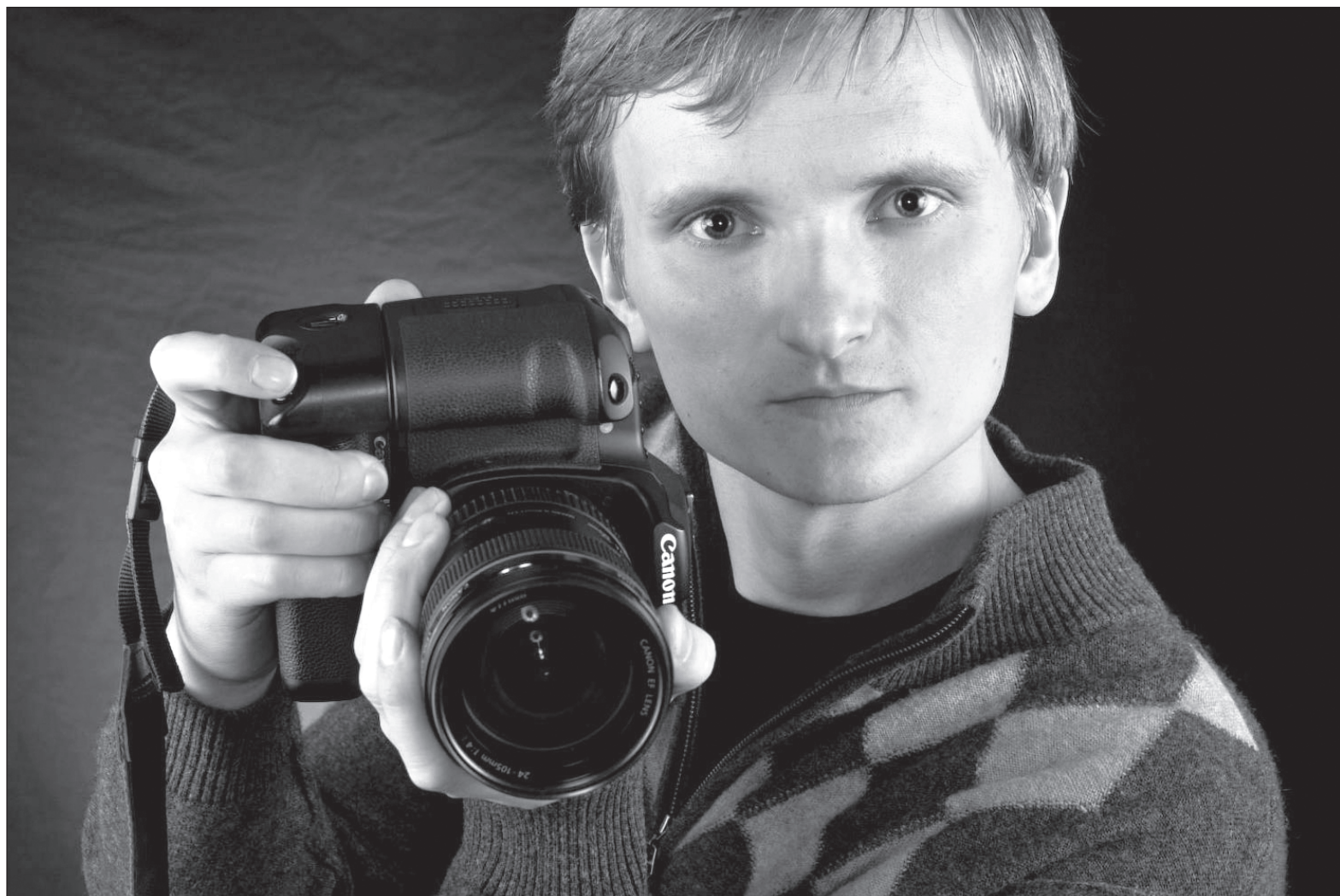
Tašką padėjo... troleibuse

– Justinai, esate jaunesnis viena karta, bet dėl kitokių politinių aplinkybių ir kitų galimybių – visai kitokio likimo žmogus.

– Esu džūkas. Gimęs Alytaus ligoninėje 1980-ųjų balandžio 12-ąją, per Jurijaus Gagarino skrydžio į orbitą metines, tad mama juokaudavo, kad būsiu kosmonautas. Su trejais metais vyresniu broliu Pauliumi užaugome vieno kambario bute. Šiandien sunku įsivaizduoti, kaip keturių žmonių šeima galėjome išsitenkti tokioje mažoje erdvėje... Iki devintos klasės lankiau 7-ąją vidurinę (dabar Šaltinių pagrindinė – L.T.) mokyklą, o baigti dvylikos perėjau į Pramonės ir prekybos mokyklą.

– Bet, sulaužęs Lietuvoje įprastą tvarką, nėjote iš karto studijuoti?

(Nukelta į 7 psl.)

Fotografija buvo ir yra Justino Bartkevičiaus pomėgis.

Asmeninė nuotr.

Poeto sūnus Alytuje pasijuto apgautas

Šią savaitę poeto Anzelmo Matučio sūnus Vytautas Matulevičius susitiko su Alytaus miesto savivaldybės vicemerėmis Rima Rakauskiene ir Nijole Makštutienė. „Buvau informuotas, kad miesto savivaldybės biudžete šiemet nenumatyta lėšų mūsų šeimai priklausančiam namui, kuriame veikia memorialinis muziejus, įsigyti. Aš suprantu – krizė, bet mes turėjome tokių gerų ketinimų šį muziejų išlaikyti Alytuje, išsaugoti bendruomenei, o savivaldybė, pasirodo, nesilaiko duoto žodžio“, – „Alytaus naujienoms“ vakar sakė poeto sūnus V. Matulevičius.

Sodelyje prie poeto Anzelmo Matučio namo muziejaus vyko daug kultūrinių renginių. Nuotraukoje – Albertas Antanavičius-Šekspyras.

Linos TUMASONIENĖS nuotr.

Saulė PINKEVIČIENĖ

Tai perka namą ar neperka?

Atrodo, susitikimo dalyviai žino skirtingus atsakymus į šį klausimą.

Paprašyta pakomentuoti, ar miesto savivaldybė jau priėmusi galutinį sprendimą dėl A. Matučio namo įsigijimo ir kokie yra šio sprendimo argumentai, vicemerė N. Makštutienė teigė, kad „Alytaus miesto savivaldybės taryba 2008 metų spalio 30 d. sprendimu nutarė pirkti neskelbiamų derybų būdu už savivaldybės biudžeto arba skolintas lėšas miesto savivaldybės nuosavybės pastatą, esantį A. Matučio g. 8 ir žemės sklypą prie jo“.

Pasak vicemerės, sprendimas įgyvendinamas – administracijos direktoriaus Felikso Džiauto 2008-12-04 įsakymu patvirtintos pastato, kiemo statinių A. Matučio g. 8 ir žemės sklypo prie jų pirkimo neskelbiamų derybų būdu sąlygos.

Komisija, patvirtinta tarybos sprendimu, šiuo metu atlieka skly-

(Nukelta į 2 psl.)

Kovo pradžioje automobilių stovėjimo aikštelėje prie „Nemuno“ prekybos centro turėtų atsirasti specialūs ženklai, draudžiantys čia statyti mašinas nuo vidurnakčio iki 6 valandos.

Zitos STANKEVIČIENĖS nuotr.

Automobilių aikštelė miesto centre rengiama naktniam miegui

Automobilių stovėjimo aikštelė Alytaus centre, prie „Nemuno“, naktimis, ypač savaitgaliais, dažnai tampa jaunimo, atvykusio su automobiliais, susibūrimo vieta. Čia triukšmaujama, girtaujama, rengiamos naktinės mašinų lenktynės.

Dėl nakčia šioje aikštelėje ir kaimynystėje esančiose gatvėse keliamo triukšmo savivaldybė iš miesto centro gyventojų yra gavusi nusiskundimų. Aikštelę prie „Nemuno“ triukšmingo jaunimo traukos tašku laiko ir policijos pareigūnai. Todėl kovo pradžioje turėtų būti uždrausta naktimis čia laikyti automobilius.

Skaitykite **3 psl.**

„Amerikoje nereikia būti genijumi, kad patogiai gyventum“

(Atkeltai 1 psl.)

— Visuomet mėgau keliauti. Savarankiškai gyvenau nuo 16 metų, tad kraustytis svetur nebuvo sunku. Greičiausiai būta noro atsitraukti nuo tėvų ir nuo nulinio pradėti savo gyvenimą. Baigęs vidurinę mokyklą nusprendžiau išvykti į Londoną. Čia metus lavinau anglų kalbos žinias, o grįžęs įstočiau į Vilniaus kolegiją studijuoti fotografijos technologijos.

— **Kodėl fotografijos?**

— Nuo pat mažų dienų prisimeniu savo tėvų spausdinantį fotografijas vonioje ir fotografuojančių renginius mano mokykloje. Mane jis vesdavosi į daugumą fotografuojamų vestuvių. Žodžiu, buvau supamas fotografijos ir visuomet maniau, kad noriu daryti ką kita, tik ne tai, ką tėtis. O sulaukęs paauglystės supratau: fotografija man LABAI patinka. Mokydamasis dirbau fotoretušuotoju, beveik kiekvieną savaitgalį fotografuodavau, filmuodavau vestuves... Nebūčiau ilgai ištempęs tokio tempo ir krūvio, bet tiksliai taip galėjau užsitikrinti stabilias pajamas.

— **Kas paskatino keisti gyvenimą? Pažįstamų pavyzdys, nuotykių troškulys, galimybė greičiau prisigyventi?**

— Vieną ankstyvo pavasario rytą, tai buvo 2001-aisiais, troleibusu važiauvau į paskaitas. Prieš porą dienų buvo pasnigę, o tądien lijo... Daugelis keleivių atrodė kaip žemės pardavę. Stebėjau, kaip suirzusios bobutės braunasi atsistėti, dejuodamos ir keikdamos ne tik prastą orą, bet ir savo kaimynus, valdžią... To ryto patirtis nulėmė mano likimą. Po poros dienų paskambinau Atlantoje gyvenančiam savo broliui ir nutariau vykti pas jį. Paulius į Atlantą buvo atskridęs 2000-aisiais. Čia jis atsidūrė po to, kai dirbdamas fotografu kruiziname laive susipažino su dabartine savo žmona Lois. Išskyrus Paulių, Atlantoje daugiau nieko nepažinojau.

— **Vizą turėjote?**

— Taip, buvau ją įsigijęs 2000 metais, bet ilgam pasilikti neplanavau. 2002 metų balandžio 1 dieną su 200 dolerių kišenėje ir dviem drabužių prigrūstomis kuprinėmis išvykau į JAV laimės ieškoti.

Pasipiršo... bosui

— **Vis dėlto — kokių minčių vedamas ryžotės atsakyti visko, kas įprasta?**

— Visuomet galvodavau apie ateitį Lietuvoje, niekuomet neturėjau minčių pasilikti svetur, bet sutikęs meilę — Marie — asmeniniai planai žlugo. Lietuvoje nieko savo užgyvento neturėjau, išskyrus motociklą, kuris iki šiol renka dulkes mano mamos garaže, išpareigojimų taip pat. Nutraukiau mokslus, išėjau iš darbo, ir tiek.

— **Ką palikote Lietuvoje ir ką radote nuvykęs?**

— Palikau meilę — ji buvo nutraukta dėl skirtingų požiūrių. Mano gyvenimo kelias vedė į JAV, o jos — į Alytų. Darbą — ji visai nebologą turėjau „Liteurofoto“: malonūs bendradarbiai, draugiškas bosas. Draugų — dauguma jų išsisklaidę po Vakarų Europą, Alytuje mažai belikę. Atvykęs į Atlantą radau daug didesnių būrį naujų.

— **Ko labiausiai pasigedavote?**

— Iš pat pradžių labai pasiilgau lietuviško alaus su česnakėliu įtrinta duona. Cepelinai, sūreliai ir „Smilgos“ jogurtas sapnavosi ilgai.

— **Ar iš karto užteko anglų kalbos žinių?**

Justinas ir Marie Bartkevičiai panašūs kaip brolis ir sesuo.

— Oi, su anglų kalba buvo prastai... Šiuo klausimu galėčiau knygą parašyti, daug juokingų istorijų nutikę. Viena iš jų: įėjau į bosą kabinetą ir, užuot pasiūlęs idėją, kaip ketinau, jam... pasipiršau. Kaip ir Lietuvoje, Amerikoje esama dialektų. Kaimiečių, Niujorko, Džordžijos... Iš pradžių buvo sunku suprasti. Darbe atsiliepęs telefono ragelį perduodavau kitiems, nes jaučiausi kvailai penkis kartus klausdamas „ką turite omenyje“ arba „nesuprantu, prašau pakartoti“...

— **Ar patinka Atlanta?**

— Gyvenimas čia paprastesnis — mažiau rūpesčių ir daugiau saulės. Pora valandų kelio į šiaurę yra kalnai, pora į rytus — vandenynas. Miestas labai mišrus, mielai priimantis atvažiuojančius. Čia žmonės džiaugiasi sutikę sveitintautį, sako „sveikas atvykęs“ kiekvieną kartą. Nieko panašaus nepatyrčiau Londone, ten jaučiausi našta anglų tautai.

— **Bet nuo 2007-ųjų greta jūsų yra ir mama?**

— Taip, mūsų mama atvažiavo 2007-ųjų lapkritį, gyvena su mumis. Jai čia patinka, grįžti kol kas neplanuoja.

Išsirinko mamos kopiją

— **Esate vedęs amerikietę?**

— Su Marie buvau supažindintas po poros savaitžių, kai atvykau. Užtruko devynis mėnesius, kol išdrįsau pakviesti į pasimatymą. Marie yra Amerikos pilietė, bet gimusi ir augusi Prancūzijoje, taip pat porą metų gyvenusi Liuksemburge. Kai nutarėme susituokti, visi džiaugėsi sakydami, kad mes vienas kitam labai tinkame, atrodome kaip brolis ir sesuo. Beje, ji stulbinamai panaši į mano mamą. Kai Marie tėvams parodėme mano mamos jaunystės nuotrauką, jie ją palaikė savo dukra.

— **Ar spėjote pastebėti, kad tolstate nuo Lietuvos?**

— Stengiuosi aktyviai dalyvauti lietuvių bendruomenės veikloje, kas porą dienų šnekuosi su mama ir broliu. Mėginu mokyti Marie lietuviškai: mūsų namai pilni lipdukų su lietuviškais daiktų pavadinimais ir anglišku vertimu. Jai sekasi nebologai, pasitelkusi gestus Marie primityviai susikalba lietuviškai. Matydama kalbančiusius ir suprasdama po kelis žodžius sakinyje, jau susidaro nuomone, apie ką kalbama. Vieną metų Atlantos lietuvių bendruomenė steigė lietuvių kalbos pamokėles angliškai kalbantiems

Justinas (kairėje) su mama ir broliu Pauliumi.

Asmeninės nuotr.

lietuvių sutuoktiniams.

— **Kokia kalba ir dvasia ketinate auklėti savo atžalas?**

— Mano svajonė ir noras būtų savo vaikus, kai jų turėsime, mokyti kalbėti lietuviškai ir prancūziškai, o anglų kalbą išmokti mokykloje. Norėčiau puoselėti ir lietuvių tradicijas, nors suprantu, kad mišrioje šeimoje tai nelengva. Marie nori gausesnės šeimos, netyli ir jos artimieji, tik norėčiau prieš tai baigti mokslą ir įsidarbinti reklamos kompanijoje.. Žmona mane remia visame kame, suprantą ir nesmerkia, nesvarbu, ar sutinka su manimi, ar ne.

— **O Marie svajonė?**

— Marie turi meninį išsilavinimą, kaip, beje, ir mano mama, bet dirba banke. Laisvalaikį ji rašo knygą, svajodama kada nors tapti įžymia rašytoja. Taigi sėkmės atveju mes galėtume abu išeiti į pensiją būdami 30-ies.

Nors nuo triratuko nulipo paskutinis

— **Koks jūsų darbas?**

— Lietuvoje buvau stipriai įsitraukęs į baikerių judėjimą, daug laiko praleisdavau važinėdamas motociklu ir remontuodamas savo „Ural“. Atvažiavęs į JAV, neturtingas vaikėzas, nuėjau į motociklų parodą pažiopsinėti. Bevarvindamas seilę susitikau su motociklų pardavėju savininku, beje, pirmos kartos emigrantu iš Belgijos, šis pasiūlė darbą motociklų superparduotuvėje. Dirbu joje iki šiol. Prižiūriu interneto tinklalapį (www.wowmotorcycles.com), rūpinuosi reklama, urmu perku

menei atiduodate nemažai laiko?

— Bendruomenė yra jauna ir aktyvi, kasmet organizuojanti 10 — 12 renginių. Atlantoje gyvena apie 3 tūkstančius lietuvių, 600 iš jų priklauso mūsų bendruomenei, kiti nesirodo. Naujus žmones, atvažiuojančius per pastaruosius penkerius metus, galima suskaičiuoti rankų pirštais. Su lietuviais taip pat žaidžiu tenisą, dalyvauju kasmetinėse bėgimo varžybose. Dažniausiai renkuosi 10 kilometrų nuotolį, o pernai bėgau maratona.

Nesistengia kritikuoti

— **Ar buvote grįžęs į Lietuvą?**

— Lietuvoje buvau 2006 metais. Labai patiko ir man, ir Marie, viskas pasirodė švaru ir tvarkinga. Europos Sąjungos išleisti pinigai matyti, nors ir kur pažvelgtum. Aplankėme beveik visus Lietuvos kampelius. Turėjau vėl priprasti prie mamos buto dydžio. Žemos lubos, maži kambariai ir miniatiūrinė vonia pirmą dieną atrodė juokingai, o po poros dienų — gana normalu ir gyvenama.

— **Tad dėl ko vėl palikti Lietuvą ir vykti į JAV?**

— Jei planuojate uždirbti pinigų ir grįžti atgal, JAV nelabai tinka. Jei ieškote vietos nuosavam namui, vaikams ir visaverčiam gyvenimui — važiuokite. Amerikoje nereikia būti genijumi, kad patogiai gyventum. Pasakiškas oras, malonūs žmonės.

— **Ko iš jų išmokote?**

— Labai daug išmokau ir dar mokausi: būti geresnis ir padoresnis žmogus; dažniau tarti „ačiū“ ir būti mandagus; toleruoti kitas rases, tautas, nuomones (už tai ypač dėkingas savo žmonai); leisti uždirbtus pinigus malonumams, netaupyti kiekvieno uždirbto cento.

— **Kokiu principu dažniausiai kliaujatės?**

— Mano mėgstamiausia frazė „be lover, not a hater“ (lietuviškai — ieškok draugų, ne priešų“). Šiuo principu vadovaujuosi norėdamas sutikti ir kuo daugiau draugų mažame Atlantoje gyvenančių lietuvių būryje.

— **Kur buvęs, kur nebuvęs, paminite lietuvių.**

— Dauguma draugų Atlantoje yra mano amžiaus, negana to, gyvena netoliese. Gimtadieniai, Kalėdos, Užgavėnės, Joninės švenčiamos linksmame draugų būry. Iki šiol esu oficialus Atlantos lietuvių bendruomenės renginių fotografas (www.lietuviaiatlantoje.org).

— **Ar fotografija jau likusi tik laisvalaikio pomėgiu?**

— Fotografija yra mano duona ir laisvalaikis. Daug laiko praleidžiu pyškindamas viską, kas gražu, draugai mane vadina kinų turistu. Ypač mėgstu fotografuoti maistą, gal dėl maisto trūkumo paauglystėje (www.eurofotovideo.com).

— **Ar dažnai pasitaiko susikrimsti: „Et, gaila, kad nepasiėmiau fotoaparato“?**

— Gailiuosi kiekvieną kartą, kai tik nepasiimu. Nors tai atsitinka labai retai, pražiopsoti momentai nesikartoja. Kaip ir visa kita gyvenime.

Atnešk nuotrauką konkursui

Lietuvos vardo tūkstantmečiui paminėti Alytaus rajono savivaldybė organizuoja fotografijų parodą iš asmeninių albumų „Čia gera gyventi“. Iki kovo 18 d. Alytaus rajono gyventojai kviečiami nešti unikalias praeitį, senovę menančias fotografijas, kuriose įamžinti istorijos, architektūros objektai, senoviniai daiktai, žmonių portretai, Alytaus rajono kultūros gyvenimo akimirkos. Konkurso nuostatai ir dalyvio anketa — Alytaus rajono savivaldybės tinklalapyje www.arsa.lt/skelbimai (nuotraukos bus gražintos). Informacija teikiama Kultūros ir paveldosaugos skyriuje (Pulko g. 21, Alytus), tel. pasiteirauti 6 90 07.